

Sygn. akt VI RC 123/14

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w W. VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Szostek

Protokolant: sekretarz sądowy Żaneta Żółcińska - Chanc

Po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 roku w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa B. O.

przeciwko M. O.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego M. O. alimenty na rzecz jego byłej żony B. O. w kwotach po 1000 (tysiąc) złotych miesięcznie, płatne B. O. do dnia piątego każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 06.03.2014r.;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. nakazuje pobrać od M. O. na rzecz Skarbu Państwa (kasy tutejszego Sądu) tytułem kosztów postępowania kwotę 600 (sześćset) złotych.
5. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: VI RC 123/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 6 marca 2014 r. B. O. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego M. O. na rzecz powódki kwoty 3.000 zł miesięcznie poczynając od dnia 1 marca 2011 r. płatnej do 5 – go dnia każdego bieżącego miesiąca z góry, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności alimentów oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (k. 1)

Na rozprawie w dniu 18 września 2014 r. pozwany M. O. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego (k. 223).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. O. z domu Ł. i M. O. zawarli związek małżeński w dniu 3 czerwca 1972 r. w Urzędzie Stanu Cywilnego w P., co zostało stwierdzone aktem małżeństwa o nr (...) / J. (k. 7 akt sprawy o sygn. VI RC 916/05) Z tego związku strony mają dwie dorosłe córki J. i M..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie VI Wydział Cywilny Rodzinny Odwoławczy z dnia 15 lutego 2007 r., orzeczony został rozwód związku małżeńskiego stron – z winy męża M. O.. W wyroku rozwodowym Sąd nie orzekł o alimentach, albowiem B. O. nie ubiegała się o ich zasądzenie.

Pomiędzy byłymi małżonkami w dniu 28 grudnia 2007 r. miał miejsce podział majątku dorobkowego, w którego skład wchodziło mieszkanie położone przy ul. (...) w W. o wartości ok. 520 000 zł. Powyższe mieszkanie zostało zamienione na mniejsze, położone w okolicy, o wartości ok. 320 000 zł, w którym zamieszkała powódka, zaś pozwany uzyskał tytułem spłaty kwotę 195.000 zł.

Powódka B. O. ma 69 lat i aktualnie mieszka sama w mieszkaniu o pow. ok. 40m² przy ul. (...) w W.. Mieszkanie składa się z dwóch pokoi. W jednym z nich zamieszkuje powódka. Drugi pokój pozostaje wolny. W roku akademickim 2013/2014 powódka próbowała go wynajmować córce swojej kuzynki. W miesiącu sierpniu 2014 r. zrezygnowała z wynajmu z powodu imprez i nietrzymania porządku przez lokatorkę. Wcześniej B. O. wynajmowała pokój innym osobom, jednak z uwagi na konieczność sprzątania całego mieszkania, nietrafne dobieranie współlokatorów oraz straty powstałe w wyniku najmu pokoju (zalanie, kradzieże) powódka z tego zrezygnowała. (k. 291) Starsza córka powódki zamieszkująca w B. odwiedzając matkę robi generalne sprzątanie mieszkania, a młodsza córka pomaga na co dzień tj. robi zakupy, przynosi posiłki, pomaga w umyciu się. (k. 290). Powódka na dzień 31 sierpnia 2013 r. zalegała z opłatą za lokal mieszkalny w kwocie 2.263, 23 zł (k. 107). Wymiar opłat eksploatacyjnych obowiązujących od dnia 1 stycznia 2014 r. za lokal mieszkaniowy powódki ustalony został na kwotę 500,01 zł (k. 52). Stan konta powódki tytułem opłat eksploatacyjnych na dzień 30 listopada 2014 r. opiewał, zaś na zaległość w kwocie 2.116,04 zł (k. 281)

Powódka spłaca kartę debetową na koncie osobistym w kwocie 7.000 zł. z czego zadłużenie powstało częściowo w okresie rozvodu, a częściowo po rozwodzie. Całe zadłużenie powódki wobec banku liczone od momentu rozvodu wynosi 12.000 zł. (k.289)

Miesięczne koszty utrzymania powódki kształtują się na poziomie kwoty ok. 2.600 zł. Podstawowe koszty utrzymania stanowią opłaty mieszkaniowe tj. 500 zł. czynsz (k. 52) , opłaty za prąd – 60 zł miesięcznie (k.53 – 56) , dopłata za wodę 109 zł (za 6 miesięcy tj. ok 18 zł miesięcznie). Telefon komórkowy – 58 zł (k. 57), telefon stacjonarny – 52,69 zł (k. 58) Poza kosztami opłat mieszkaniowych powódka przeznaczą kwotę ok. 300 zł miesięcznie na lekarstwa (k. 16 – 43, k. 45 – 51) plus 1.000 zł na 2 zastrzyki w ciągu 6 miesięcy (tj. ok. 167 zł miesięcznie - k. 290). Na wyżywienie i inne niezbędne koszty powódka przeznaczą kwotę ok. 300 zł. (k. 289)

Powódka z uwagi na zagrożenie całkowitego unieruchomienia barku powinna uczęszczać na rehabilitację w wymiarze, 2 tygodniowym co 2 miesiące. Koszt godziny rehabilitacji wynosi ok. 100 – 120 zł. (k. 290) tj. w stosunku miesięcznym 600 – 840 zł. Kwotę 575 zł. powódka przeznaczą na spłatę zadłużeń powstałych częściowo przed wydaniem wyroku rozwodowego.

Powódka posiada 13 letni samochód marki S. (...) (k. 270), z którego korzysta kilka razy w miesiącu. (...) zaparkowane jest czasami u córki powódki, która ją podwozi i tankuje samochód (k. 270 i k. 290) , a czasami u powódki (k. 290).

Powódka od 28 października 1991 r. przebywa na wcześniejszej emeryturze. W tym okresie pracowała w sklepie pozwanego, prowadzonym do końca roku 1998 (k. 289). Nie uzyskiwała jednak z tego tytułu żadnego wynagrodzenia (k. 291). Powódka zarejestrowała również działalność gospodarczą prowadząc sprzedaż marketingową ziół kanadyjskich. Działalność nie przynosiła jednak dochodów i w 2004 roku została zawieszona, a w 2006 wyrejestrowana (k. 290). Powódka po rozwodzie opiekowała się wnukami i nie wykonywała żadnej pracy zarobkowej (k. 290). Młodsza córka powódki – M. F. udziela matce pomocy finansowej w postaci comiesięcznych przelewów na kwotę 400 – 840 zł. na opłaty mieszkaniowe i niezbędne leki (zastrzyk za kwotę 490 zł). Starsza córka pomagała

powódce do sierpnia 2014 r. przelewając na jej konto kwoty rzędu 80 – 200 zł miesięcznie. Z uwagi na utratę dodatkowej pracy zaprzestała tej pomocy (k. 270).

W roku podatkowym 2005 powódka osiągnęła dochód z tytułu renty w wysokości 15.319, 44 zł (k. 160) oraz osiągnęła zwrot podatku na kwotę 876 zł (k. 161). W roku podatkowym 2012 organ rentowy wskazał, iż powódka osiągnęła dochód rzędu 22.032 zł. (k. 7,8). Od dnia 1 marca 2013 r. wypłacane na jej rzecz świadczenia emerytalne wynosiły po waloryzacji i odliczeniu składek na ubezpieczenie i zaliczki na podatek - 1.597,77 zł. miesięcznie (k. 5) Na dzień wydania wyroku powódka otrzymuje, zaś emeryturę w kwocie 1.652,52 zł. miesięcznie (k. 289).

Orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej (...)z dnia 6 lutego 1996 r. powódka została zaliczona do 2 grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia (k.10, 11 verte, k. 9). Powódka ma problemy neurologiczne oraz problemy z poruszaniem się (k. 270). Uległa kilku wypadkom. Podczas pierwszego z nich złamała obie ręce. Ostatni wypadek miała w styczniu 2015 r. skutkowało uszkodzeniem barku. Nastąpiło zerwanie jednego ścięgna i naderwanie innych. B. O.ze względu na przebyte urazy ma problemy z wykonywaniem podstawowych czynności dnia codziennego (k. 290). Powódka leczy się w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pozwany M. O. ma 65 lat. W 2008 r. ponownie zawarł związek małżeński. Obecnie mieszka wraz z żoną i jej 17 - letnią córką w 2 pokojowym mieszkaniu komunalnym o pow. 53 m2 należącym do żony. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o nazwie – (...). W spółce pełni funkcję prezesa zarządu oraz jest jej współnikiem posiadającym 340 udziałów o łącznej wartości 17.000 zł. (k. 109, verte, k. 110). Działalność spółki polega na prowadzeniu przychodni zdrowia. Głównym jej kontrahentem jest Narodowy Fundusz Zdrowia. M. O. w swojej spółce zatrudniony jest w oparciu o umowę o pracę na czas nie określony, jako prezes spółki za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 4.247, 43 zł netto (6.000 zł brutto - k. 193, 194, 254). Żona powoda jest zatrudniona w spółce na stanowisku menagera i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości 5.600 zł netto miesięcznie. (k 292, 293). W roku podatkowym 2011 M. O. osiągnął dochód w wysokości 70. 231,42 zł. (k. 258). Dochód miesięczny pozwanego za rok 2011 wynosił 7.027,27 zł netto (k. 207) W roku 2013 pozwany dokonał rozliczeń podatkowych wraz z żoną. Dochód przypadający na niego wyniósł 104.252,20 zł., a na jego żonę – 60.709,77 zł. (k. 274 verte). Pozwany w zeznaniu podatkowym za rok 2014 wykazał dochód w wysokości 81446,62 zł. (k. 256 verte) z czego kwota 70. 231,42 zł stanowiła dochód z tytułu umowy o pracę, a kwota 11.215,20 zł. z działalność wykonywanej osobiście.

W lipcu (...) córka pozwanego M. F. z uwagi na swoją sytuację rodzinną poprosiła ojca o wzięcie pożyczki w A. Banku. Pozwany zawarł łącznie dwie umowy pożyczki z czego jedną z nich na kwotę 12. 195,12 zł. (k.207), a drugą na kwotę 10.000 zł. (k. 195). Do grudnia (...) córka pozwanego dokonywała spłat tych zobowiązań. Powodem zaniechania płatności rat pożyczek przez M. F. był brak wypłaty wynagrodzeń za pracę, którą wykonywała u pozwanego w charakterze księgowej (k. 270). Raty pożyczek wynoszą ok. 590 zł. i od stycznia 2014 r. spłacane są przez M. O. (planowane zakończenie spłat przypada na jesień 2016 r. k. 292). Ponadto M. O. spłaca kredyt zaciągnięty na budowę całorocznego domu wypoczynkowego położonego 68 km. od W. w kwocie 1.700 zł. miesięcznie (do września 2016 r. - k. 292). Powód jest współwłaścicielem tego domu wraz z żoną w udziałach po 50%. Dom został zakupiony w 2007 r. i pozostaje w trakcie budowy. Działka ma pow. 1140 m2.

Pozwany ma problemy neurologiczne. Objawiają się one zawrotami i nieregularnymi bólami głowy oraz kilkusekundowymi utratami przytomności. W listopadzie 2011 r. pozwany otrzymał skierowanie do leczenia szpitalnego z uwagi na zdiagnozowaną u niego zaćmę oraz zanik nerwu w lewym oku (k. 165) Pozwany 29 grudnia 2013 r. był hospitalizowany z uwagi na zawroty głowy (k. 144, 142). W dniu 24 listopada 2014 r. pozwany uległ wypadkowi w postaci stłuczenia biodra. (k. 235). (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczeniem z dnia 2 grudnia 2014 r. zaliczył powoda M. O. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. Orzeczenie o niepełnosprawności pozostaje bez wpływu na zatrudnianie pozwanego w dalszym ciągu na otwartym rynku pracy (k. 259). Pozwany ze względu na stan zdrowia przebywa w pracy w godzinach od 8:00 do 10:00 – 11:00. Swoją firmą zarządza z domu. (k. 293)

Pozwany na wyżywienie przeznaczają kwotę rzędu 400 – 500 zł miesięcznie. Dokłada się do opłat mieszkaniowych kwotą 450 zł miesięcznie. Pozwany korzysta z firmowego samochodu marki P. (...) z 2007 r., w którym przypada mu udział w 1/3. (k. 293)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy niniejszej akt o sygn. VIC 916/05 oraz w oparciu przedłożone do akt dokumenty: przeliczenie świadczeń emerytalnych (k. 5), orzeczenie o niepełnosprawności powódki (k. 9-11), wymiar opłat eksploatacyjnych (k. 52), rachunki (...) (k. 53 – 56), faktury VAT za leki (k. 16 – 43, k. 45 – 51), opłaty za telefon (k. 57, k. 58), ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 107), k.r.s. (k. 109, k. 110), umowa pożyczki (k. 207), karty informacyjne leczenia szpitalnego (k. 142, k. 144), zaświadczenia o zarobkach (k. 193, 194, k. 254), prośba o uruchomienie pożyczki (k. 195), rozliczenia PIT (k. 256, k. 258, k. 274), skierowanie do szpitala (k. 165).

Ponadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka M. F. (k. 269 – 271) oraz w oparciu o przesłuchanie stron postępowania tj. powódki B. O. (k. 288 – 291) i pozwanego M. O. (k. 292 – 293) w trybie art. 299 k.p.c. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka i stron postępowania, w zakresie w jakim nie pozostawały w sprzeczności.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom zebranym w sprawie albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani ich treści, a Sąd nie miał podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, lecz jedynie w części.

Zgodnie z treścią art. 60 § 2 k.r.o. jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku. Przepis ten statuuje tzw. „rozszerzony” obowiązek alimentacyjny.

Przesłanką rozszerzonego obowiązku alimentacyjnego małżonka ponoszącego wyłączną winę rozkładu pożycia jest ustalenie, że rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, nie mającego jednak cech niedostatku. Ocena, czy nastąpiło takie pogorszenie, zależy od porównania sytuacji, w jakiej niewinny małżonek znalazł się wskutek orzeczenia rozwodu, z sytuacją, w jakiej znajdowałby się, gdyby rozwodu nie orzeczono i gdyby pożycie małżonków funkcjonowało prawidłowo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1998 r., III CKN 186/98, LEX nr 83804).

Przy ocenie, czy nastąpiło istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego należy brać pod uwagę warunki tego małżonka, jakie miałyby, gdyby drugi z małżonków spełniał należycie swoje obowiązki i gdyby małżonkowie kontynuowali pożycie. Nie można przy tym pomijać, że sam wiek małżonka niewinnego i szereg innych okoliczności będą często sprawiać, że małżonek ten nie będzie mógł własnymi siłami wyrównać istotnego pogorszenia własnej sytuacji materialnej, spowodowanego rozwodem (teza XIII i jej uzasadnienie - Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. III CZP 91/86, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna z 1988 r., Nr 4, poz. 42).

Przyjęte uregulowanie nie daje małżonkowi niewinnemu prawa do równej stopy życiowej z małżonkiem zobowiązanym, lecz małżonek niewinny ma prawo do bardziej dostatniego poziomu życia niż tylko zaspokajanie usprawiedliwionych potrzeb. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2001 r., II CKN 391/00, LEX nr 52629).

Uwzględnienie roszczenia uprzywilejowanego z art. 60 § 2 k.r.o., tj. ponad granicę niedostatku jest fakultatywne. Świadczy o tym dyspozycja przepisu „może”, która jednak nie nadaje decyzji Sądu cech dowolności. O tym czy uprzywilejowane roszczenie małżonka niewinnego należy uwzględnić i w jakim zakresie, decydują okoliczności konkretnej sprawy ocenione według kryterium zasad współżycia społecznego. W myśl art. 61 k.r.o. z zastrzeżeniem przepisu art. 60 k.r.o. do obowiązku dostarczania środków utrzymania przez jednego z małżonków rozwiedzionych drugiemu stosuje się odpowiednio przepis o obowiązku alimentacyjnym między krewnymi, tj. art. 130 k.r.o.,

stanowiący, że obowiązek jednego małżonka do dostarczania środków utrzymania drugiemu małżonkowi po rozwiązaniu lub unieważnieniu małżeństwa albo po orzeczeniu separacji wyprzedza obowiązek alimentacyjny krewnych tego małżonka. Zastosowanie będzie mieć również art. 135 § 1 k.r.o., który stanowi, że zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w wyniku orzeczenia rozvodu z wyłączonej winy M. O. w sposób istotny pogorszyła się sytuacja materialna powódki B. O..

Podczas trwania małżeństwa koszty utrzymania domu, w którym mieszkali małżonkowie ponosił pozwany, małżonkowie korzystali również z produktów spożywczych, które nie zostały sprzedane ze sklepu prowadzonego przez pozwanego (k. 291). B. O. mogła przeznaczać swoje świadczenie emerytalne tylko na własne potrzeby wynikające ze stanu zdrowia tj. korzystała z rehabilitacji, wyjeżdżała do sanatoriów i na turnusy rehabilitacyjne.

Zakładając, iż pomiędzy stronami nie doszłoby do zupełnego rozkładu pożycia i kontynuowane byłoby zgodne pożycie można przyjąć, iż sytuacja materialna powódki byłaby lepsza. Strony nadal mieszkalyby razem i na utrzymanie wspólnego gospodarstwa przeznaczałyby środki pochodzące z działalności gospodarczej pozwanego. Jak wynika ze stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie powódka po uzyskaniu prawa do świadczeń emerytalnych podejmowała pracę w sklepie męża (bez charakteru zarobkowego), prowadziła własną działalność gospodarczą (bez osiągnięcia oczekiwanych dochodów) oraz opiekowała się dziećmi. Ustalenia te prowadzą do konstatacji, iż sytuacja materialna rodziny pozostawała na poziomie, który nie wymagał od powódki niezbędnego podjęcia pracy zarobkowej w celu zaspakajania podstawowych potrzeb. Świadczenia emerytalne, które powódka otrzymywała w chwili trwania związku małżeńskiego z pozwanym, mogła przeznaczyć na swoje leczenie i rehabilitację.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie wskazuje również, że powódka jest osobą schorowaną. W związku z kilkoma wypadkami pojawiły się u niej, wymagające rehabilitacji, urazy obu rąk. W ocenie Sądu powódka wykazała, iż rehabilitacja ta jest konieczna, bowiem grozi jej całkowite unieruchomienie prawego barku. W tym miejscu wskazać należy, że wydatki przedstawione przez powódkę w postaci wydatków na rehabilitację, z której zrezygnowała w 2011 r. nie były brane pod uwagę, jako aktualne koszty utrzymania i nie zostały uwzględnione, jako koszty jej bieżących usprawiedliwionych potrzeb. Rehabilitacja została przerwana w 2011 r., tj. 4 lata przed orzekaniem w niniejszej sprawie i są to wydatki, których powódka aktualnie nie ponosi.

Sąd zasądził kwotę 1.000 zł alimentów od pozwanego, na rzecz jego byłej żony – powódki B. O. uznając, że kwota ta spełni swoją funkcję alimentacyjną i wraz z kwotą uzyskiwaną przez powódkę tytułem świadczeń emerytalnych przyczyni się do bardziej dostatniego poziomu życia powódki. Podkreślenia, bowiem wymaga fakt, że uwzględnienie powództwa zasadzającego kwotę alimentów od byłego małżonka winnego rozkładu pożycia nie ma na celu zrównania stopy życiowej z tym małżonkiem.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zarówno co do daty, od której powódka żądała zasądzenia alimentów, jak i kwoty zasądzonych alimentów.

Zgodnie z art. 137 § 1 i 2 k.r.o. roszczenia o świadczenia alimentacyjne przedawniają się z upływem lat trzech. Niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. Ustanowiony w art. 137 trzyletni termin przedawnienia roszczeń o świadczenia alimentacyjne nie usprawiedliwia wniosku, że uprawniony może zawsze z takim roszczeniem wystąpić za okres poprzedzający wniesienie pozwu, byleby nie dłuższy niż trzyletni. Z istoty uprawnienia do alimentacji wynika mianowicie, iż należne uprawnionemu świadczenia mają służyć zaspokojeniu jego bieżących potrzeb. Obowiązek alimentacyjny wygasa w granicach już zaspokojonych potrzeb uprawnionego. Znamienne jest w tej mierze orzeczenie Sądu Najwyższego jeszcze z 02 października 1934 r., którego aktualność nie jest kwestionowana, a w którym Sąd ten wyraził następujące stanowisko: „ Alimenty z natury swojej przeznaczone na potrzeby bieżące, za czas ubiegły poszukiwane być mogą jedynie

w przypadkach wyjątkowych, gdy strona uprawniona do alimentów napotyka przeszkody w ich dochodzeniu i zniewolona była uciekać się do obcej pomocy przez zaciąganie pożyczek, które winna zwrócić.

W niniejszej sprawie powódka nie wykazała, aby zachodziły jakiekolwiek przeszkody do wytoczenia powództwa o alimenty od byłego męża w okresie poprzedzającym złożenie pozwu. Stwierdziła jedynie, że nie posiadała środków finansowych na zatrudnienie profesjonalnego pełnomocnika oraz nie miała czasu, bo była chora i brała leki. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do uznania, że powódka napotykała jakiekolwiek przeszkody w dochodzeniu świadczeń alimentacyjnych przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. W dacie złożenia pozwu sytuacja materialna powódki nie uległa zmianie w porównaniu z okresem poprzednim to samo dotyczy jej stanu zdrowia. Pozwany zeznał, że była żona nie zwracała się do niego o pomoc finansową czemu powódka nie zaprzeczyła. Powódka spłaca zadłużenia będące konsekwencją zobowiązań powstałych częściowo przed orzeczeniem rozvodu a częściowo tuż po jego orzeczeniu. Później zaciągane zobowiązania służyły konsolidacji istniejących już długów. Uwzględnienie powództwa zgodnie z żądaniem pozwu sprzeciwiałoby się słusznym interesom majątkowym pozwanego, który od dnia zniesienia współwłasności (podział majątku dorobkowego) nie powinien partycypować w zadłużeniach, które zostały przez niego „uregulowane”, albowiem z kwoty uzyskanej w wyniku podziału majątku dorobkowego spłacił całe zadłużenie mieszkaniowe.

Reasumując należy stwierdzić, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała okoliczność, istotnego pogorszenia sytuacji materialnej B. O., wywołanej rozwodem oraz fakt, iż nie była ona uznana za winną rozkładu pożycia małżeńskiego, co w pełni wyczerpuje przesłanki podstawy materialno-prawnej na, której opiera się roszczenie powódki. W dalszej kolejności Sąd zobowiązany był dokonać oceny możliwości zarobkowych i majątkowych M. O. na którym to, zgodnie z wyżej powołanymi przepisami, ciąży obowiązek alimentacyjny. Pozwany jest osobą przedsiębiorczą, pełniącą funkcję prezesa zarządu w spółce prawa handlowego, w której ma własne udziały wynoszące 1/3, osiąga wysokie dochody (zaświadczenie o zarobkach i dochody wykazane w zeznaniach podatkowych), zatem jest w stanie alimentować byłą żonę kwotą 1000 zł miesięcznie, co pozwoli powódce na zaspokojenie jej potrzeb i przyczyni się do zniwelowania pogorszenia jej sytuacji materialnej na skutek rozvodu.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku na podstawie art. 60 § 2 k.r.o. i art. 135 § 1 k.r.o..

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, pozwany M. O. został obciążony opłatą stosunkową od pozwu, której strona powodowa nie miała obowiązku uiszczać na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 te same ustawy, w myśl którego strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych. Wysokość opłaty stosunkowej od pozwu została ustalona na podst. art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którą opłatę stosunkową pobiera się w wysokości 5% wartości przedmiotu sporu, która w niniejszej sprawie ustalona została na kwotę 600 zł (tj. 5% z w.p.s.- 12.000 zł.)

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od M. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie. O czym orzeczono w pkt 4 sentencji wyroku. W pozostałym zakresie natomiast Sąd w oparciu o brzmienie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego. O czym orzeczono w pkt 5 sentencji wyroku.